

surselor formative, mi-au confirmat, în final, prima impresie, și anume: teatrul este, în România, o componentă importantă a culturii și civilizației sociale, o secțiune care beneficiază din plin de veghea responsabilă a colectivității. În teatrul românesc, sar științei! Vulcanul creației erupe, aici, cu o forță care mă umple de invidie..."

M. I.

Zofia Sieradzka

redactor la revista „Teatrul”
din Varșovia

— **Ce impresie v-au lăsat spectacolele pe care le-ați văzut la București și la Craiova?**

— La București, frapează numărul mare de teatre și interesul deosebit manifestat de public pentru spectacole. M-a impresionat reacția spectatorilor. Conducerea revistei „Teatrul” mi-a recomandat câteva spectacole foarte bune și am constatat că gusturile noastre nu se deosebesc. Spectacolele văzute vorbesc despre un repertoriu bogat și variat, în care domină piesele originale românești. În scenografie, am remarcat diversitatea de stiluri. Aceleași observații le fac și în ce privește Teatrul Național din Craiova, unde mi s-a oferit posibilitatea să văd, într-o singură zi, două piese total diferite: **Șapte martori** de Peter Karvas și **Azilul de noapte** de Gorki.

— **Ce ne puteți spune despre cele câteva piese românești pe care le-ați văzut?**

— Am înțeles că ne aflăm într-o epocă bună a dramaturgiei pe teme actuale. Am văzut o piesă realistă, în care se discută probleme arzătoare ale omului contemporan — **A cincea lebdă** de Paul Everac; alta, cu pronunțat caracter poetic, despre viața și visurile noastre — **Scoica de lemn** de Fănuș Neagu; altă piesă, cu subiect politic tratat metaforic — **Evul mediu întimplător** de Romulus Guga. Foarte interesantă mi se pare soluția găsită de Marin Sorescu pentru abordarea unei teme de istorie, în **Răceala**. Cred că bogăția și varietatea dramaturgiei contemporane românești se datorează, în primul rând, politicii culturale a regimului din România, care sprijină, pe toate planurile, dezvoltarea artei. Întilnirile cu dramaturgii, colocviile organizate în tea-

trele din provincie, inițierea sau participarea la diverse festivaluri își au, de asemenea, importanța lor, pentru tonusul mișcării teatrale românești. În acest cadru, un merit deosebit revine și inițiativelor redacției „Teatrul”, care publică în fiecare număr o piesă originală, care a organizat un cenaclu etc.

— **Ce spectacol v-a plăcut mai mult, și de ce?**

— Mi-a plăcut foarte mult **Furtuna** de Shakespeare, pe scena Teatrului „Bulandra”. Regizorul și scenograful Liviu Ciulei a elaborat o formulă scenică adecvată spiritului shakespearian, dar, în același timp, apropiată de preocupările omului contemporan. **Furtuna** este o piesă dificilă, poate cea mai dificilă dintre piesele acestui mare autor, dar care oferă și cele mai multe posibilități de interpretare. Mi se pare că, aici, Ciulei a dat o neobișnuit de interesantă lecție de teatru.

Aș mai cita, ca o montare deosebită, **Să îmbrăcăm pe cel goi** de Pirandello la Teatrul Mic. Atât scenografia (Andrei Both), cât și regia (Cătălina Buzoianu) produc asupra spectatorului o impresie foarte puternică, de neuitat. Regizoarea a condus atât de bine actorii în spectacol încât scenele ireale ajută la înțelegerea sentimentelor și stărilor ciudate prin care trec personajele. Jocul luminilor și culorii, muzica, tonalitatea vocilor actorilor, de la șoaptă la țipătul isteric, făcut cu pasiune și talent.

— **Ce regizori ați mai reținut, pentru pregnanța exprimării scenice?**

— În afară de regizorii citați, mi-a atras atenția Dan Micu, prin spectacolul **Răceala** de la Teatrul „Bulandra”. O viziune personală în montarea piesei istorice, cu finisarea fiecărui amănunt, cu atenție pentru sensurile piesei lui Sorescu, pe înțelesul spectatorului contemporan. În același timp, regizorul a știut să găsească expresie teatrală valențelor comice ale piesei.

— **Ce credeți despre actorii români?**

— În cele câteva zile, în care am fost oaspetele revistei „Teatrul”, am avut posibilitatea să văd mai multe spectacole (uneori, chiar trei pe zi); actorii mi-au lăsat impresia unei înalte clase profesionale. Nu numai că sint deosebit de talentați, dar au și o pregătire multilaterală. Am observat că nu se menajează, că se dăruiesc total. Demn de reținut mi s-a părut, în rolul Prospero, George Constantin, El a dovedit nu numai forță, ci și sensibilitate. M-a impresionat mult jocul Valeriei Seciu, care, în spectacolul Teatrului Mic **Să îmbrăcăm pe cel goi**, a creat un personaj tulburător prin intensitatea trăirii.

Maria MARIN